

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У 20708/18
24.03.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: мр Николе Китаровића, председника већа, Мире Василијевић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Невеном Гочанин, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ..., поднетој против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, са седиштем у Београду, Краља Милутина 8, ради поништаја решења УП II број: 0031-10412-505-1/2018 од 16.10.2018. године, у предмету признавања права на новчану накнаду за време незапослености, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.03.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена на решење Националне службе за запошљавање – Филијале Смедерево УП I 3000-10411-1089-1/2018 од 27.09.2018. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиље за признавање права на новчану накнаду за време незапослености и констатовано да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 14.11.2018. године, препорученом пошљицом, тужилја је оспорила законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Навела је да је дана 08.08.2018. године поднела захтев првостепеном органу за признавање права на новчану накнаду по основу незапослености, а по престанку радног односа код послодавца ББ, са даном 16.07.2018. године. Уз захтев је приложила решење о отказу уговора о раду због неостваривања предвиђених резултата рада, односно непоседовања потребних знања и способности од 01.07.2018. године, као и упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 01.04.2018. године, а који је претходио отказу. Указала је да је првостепени орган, констатовао да је тужили радни однос престао отказом уговора о раду од стране запослене и поред чињенице да је уз захтев приложено решење о потпуно другачијем правном основу за престанак радног односа, које тужили даје право на остваривање новчане накнаде по основу незапослености, при чему првостепени орган није ни навео да је тужилја приложила решење о отказу уговора о раду због неостваривања предвиђених резултата рада, нити је дао разлоге због чега то решење није узето у обзир приликом одлучивања, већ се констатује да је тужили радни однос престао на њен захтев. Навела је да је у жалби на првостепено решење истакла да је примила само решење о отказу уговора о раду због неостваривања предвиђених резултата рада, а да

никада није примила решење, којим јој је наводно отказан уговор о раду на основу њене изјаве. Додала је да је другостепени орган констатовао да се у списима налази одлука послодавца од 01.07.2018. године, којом је тужили отказан уговор о раду због неостваривања предвиђених резултата рада са 16.07.2018. године, те да је након тога 05.07.2018. године послодавац донео решење којим је ставио ван снаге наведено решење од 01.07.2018. године, те да је послодавац дана 16.07.2018. године донео ново решење о отказу уговора о раду на захтев запослене. С тим у вези, истакла је да јој послодавац, у складу са одредбама Закона о раду, није доставио решења од 05.07.2018. и 16.07.2018. године, којим се мења правни основ престанка радног односа, због чега наведена решења не могу производити правно дејство. Додала је да на злоупотребу послодавца указује и чињеница да је првобитно пријављен основ престанка радног односа тужиле, код РФ ПИО промењен, због наводне техничке грешке што је, с обзиром на след одлука, потпуно искључено, јер је очигледно да је тужилца одјављена на основу решења са чијим је постојањем била упозната и чији пријем је потврдила својим потписом на самом решењу. Осим тога, навела је да органи управе нису утврдили да ли је тужилца заиста поднела захтев за престанак радног односа, као ни чињеницу да ли су нова решења послодавца икада уручена тужили, да би могли производити правно дејство. Са наведеног, предложила је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати другостепеном органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да тужили накнади трошкове поступка, које је определила за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и судске таксе по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу тужиле одбије.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, тужилца је дана 08.08.2018. године поднела захтев првостепеном органу, да јој се у смислу члана 67. став 1. тачка 1. подтачка 2) Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, призна право на новчану накнаду за време незапослености по престанку радног односа на основу решења послодавца ББ од 01.07.2018. године, о отказу уговора о раду због неостваривања резултата рада, односно непоседовања потребних знања и способности, према коме радни однос тужили престаје са 16.07.2018. године. Решавајући по наведеном захтеву првостепени орган је нашао да је тужили престао радни однос услед отказа уговора о раду од стране тужиле као запослене, па како радни однос није престао ни по једном од основа из члана 67. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, првостепени орган је нашао да је захтев неоснован, па је одлучио као у диспозитиву решења од 27.09.2018. године. У поступку по жалби на наведено решење тужени орган је констатовао да се у списима налази: решење послодавца ББ од 01.07.2018. године, којим је тужили отказан уговор о раду због неостваривања резултата рада, односно непоседовања потребних знања и способности, а према коме је радни однос тужили престао 16.07.2018. године, решење истог послодавца од 05.07.2018. године, којим је стављено ван снаге решење од 01.07.2018. године, с обзиром да нису били испуњени услови за његово доношење у смислу члана 180а Закона о раду, као и решење тог послодавца од 16.07.2018. године о отказу уговора о раду од стране запослене, овде тужиле, а према коме је радни однос тужили престао 16.07.2018. године, јер је именована дана 16.07.2018. године доставила послодавцу отказ уговора о раду, у коме је навела да жели да јој радни

однос престане са 16.07.2018. године. Осим тога, тужени је навео да се у списима налази: Изјава послодавца упућена Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали Панчево, о техничкој грешци у ранијој одјави са осигурања због чега је тражио да се исправи податак ОСНОВА ОДЈАВЕ у М- обрасцу, будући да је запослена на своју иницијативу тражила раскид уговора са 16.07.2018. године; молба тужиле да јој се радни однос са послодавцем раскине са 16.07.2018. године, као и њен захтев упућен Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за утврђивање својства осигураника. Такође, тужени је констатовао да је решењем РФ ПИО, Филијале Смедерево од 12.09.2018. године утврђен престанак својства осигураника тужиле са 16.07.2018. године код наведеног послодавца, а да је у образложењу истог наведено да је из изјаве овлашћеног лица утврђено да је именованој радни однос престао са 16.07.2018. године на захтев запослене и да су по правноснажности тог решења у званичне исправе, и то у М-обрасце и Централни регистар обавезног социјалног осигурања унети подаци о основу и датуму престанка радног односа, односно обавезног социјалног осигурања за тужилу код наведеног послодавца. С тим у вези, тужени је утврдио да је тужиле одјављена са обавезног социјалног осигурања код ББ дана 16.07.2018. године, са основом престанка осигурања “Отказом уговора о раду од стране запосленог” и шифром “17”, а према подацима садржним у Одјави – обрасцу МА од 26.09.2018. године, у коме је наведено да је као доказ о основу престанка осигурања поднето решење о престанку радног односа и Уверења Централног регистра обавезног социјалног осигурања од 12.10.2018. године. Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, тужени је цитирајући одредбе чл. 67. и 92. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, закључио да је правилно поступио првостепени орган када је одбио захтев тужиле за признавање права на новчану накнаду, јер радни однос тужиле није престао на један од начина прописаним чланом 67. наведеног закона, већ престанак радног односа на захтев запосленог, што није основ за признавање права на новчану накнаду. Тужени је оценио да нису од утицаја наводи жалбе да се стекао основ прописан чланом 67. наведеног закона, са разлога што је послодавац дана 05.07.2018. године ставио ван снаге решење од 01.07.2018. године, а затим 16.07.2018. године донео ново решење о отказу уговора о раду, на основу кога је радни однос тужиле престао на њен захтев, па је тако тужиле коначно и одјављена са обавезног социјалног осигурања са даном 16.07.2018. године и основом престанка осигурања “Отказом уговора о раду од стране запосленог” и шифром “17”, а што је све уписано у Централни регистар обавезног социјалног осигурања. Тужени је указао да је сходно закону дужан да утврди дан престанка осигурања и цени основе престанка обавезног социјалног осигурања прописане законом, утврђене од стране надлежних органа и преузете из јединствене базе Централног регистра обавезног социјалног осигурања, те с тим у вези испуњеност свих услова за признавање права на новчану накнаду. На основу изложеног тужени је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 67. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/2009, 88/2010, 38/2015, 113/17) прописано је да незапослени има право на новчану накнаду у случају престанка радног односа или престанка обавезног осигурања, по основу: 1. престанка радног односа отказом од стране послодавца, у складу са прописима о раду, и то: 1) ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла, у складу са законом, осим лица која су се, у складу са одлуком Владе о утврђивању програма решавања вишка запослених, својеволјно определила за новчану накнаду или посебну новчану накнаду - у већем износу од висине отпремнине утврђене Законом о раду, 2) ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради; 2. престанка радног односа на одређено време, привремених и повремених послова, пробног рада; 3. престанка функције изабраних,

именованих и постављених лица, уколико није остварено право на мировање радног односа или накнаду плате, у складу са законом; 4. преноса оснивачких права власника, односно члана привредног друштва; 5. отварања стечаја, покретања ликвидационог поступка и у другим случајевима престанка рада послодавца, у складу са законом; 6. премештаја брачног друга, у складу са посебним прописима; 7. престанка радног односа у иностранству, у складу са законом, односно међународним споразумом. Незапослени коме је радни однос, односно осигурање престало његовом вољом или кривицом, односно ако је радни однос престао својевољним опредељивањем за отпремнину, новчану накнаду или посебну новчану накнаду по одлуци Владе о утврђивању програма решавања вишка запослених, у већем износу од висине отпремнине утврђене Законом о раду, може остварити право на новчану накнаду ако поново испуни услове из члана 66. овог закона, којим је прописано да осигурано лице има право на новчану накнаду ако је било осигурано најмање 12 месеци непрекидно или са прекидима у последњих 18 месеци.

Одредбом члана 92. став I Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености је прописано, евиденција о обвезницима доприноса за случај незапослености садржи податке о: 1. обвезнику доприноса за случај незапослености; 2. осигурању запосленог; 3. престанку осигурања запосленог. Ставом II је прописано, евиденција о обвезницима доприноса за случај незапослености води се на основу пријаве обвезника доприноса, односно послодавца или другог исплатиоца прихода, док је ставом III прописано, подаци из става I овог члана преузимају се из јединствене базе Централног регистра обавезног социјалног осигурања.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране законске одредбе, по оцени Управног суда правилан је закључак туженог органа да је првостепени орган правилно одбио захтев тужиле за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, будући да је тужилци претходни радни однос код послодавца ББ, престао дана 16.07.2018. године, по основу писаног захтева тужиле, те се у конкретном случају нису стекли услови да јој се по престанку радног односа призна право на новчану накнаду. Имајући у виду да тужилци радни однос није престао у складу са основима прописаним чланом 67. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, већ на њен захтев, који разлог није прописан као основ за признавање траженог права, тужени орган је правилно на основу члана 92. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености утврдио дан престанка осигурања и оценио основ престанка осигурања, преузимањем података из Централног регистра обавезног социјалног осигурања. При томе је правилно, као неосноване, оценио све наводе жалбе, посебно навод да се у конкретном случају стекао основ прописан цитираним чланом 67. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, да не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради, а то са разлога што је послодавац дана 05.07.2018. године ставио ван снаге решење од 01.07.2018. године, о отказу уговора о раду због неостваривања резултата рада, односно непоседовања потребних знања и способности, јер нису били испуњени услови за његово доношење у смислу члана 180а Закона о раду, а потом дана 16.07.2018. године донео ново решење о отказу Уговора о раду, на основу ког је радни однос тужилци престао на њен захтев, те је тужилца коначно одјављена са обавезног социјалног осигурања са даном 16.07.2018. године, са основом престанка осигурања “Отказом уговора о раду од стране запосленог” и шифром “17”, што је уписано у Централни регистар обавезног социјалног осигурања.

Суд је ценио наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

При наведеном, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одбио захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.03.2023. године, 6 У 20708/18

Записничар
Невена Гочанин, с.р.

Председник већа-судија
Мр Никола Китаровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ